

Nko - Käll.

Släkten härstammade från Skållbljunga
tattare o' Guabänne. På Kristiansås' marknad hade de
träffat tillsammans mä' Järnhögsten. O' dessa Järnhögs-
ten härstammade från snapphaneäktlingar av Ola Björns-
sons släkt från lilla Holje. Nko - Käll ble' bekant mä'
en rik man ganske ful bondflicka från Källböda. Se'n
to' han dit sitt gamla gäng, o' så började tjovrick. Han
visste o' skicka sig o' ble' kommunalman o' nämnde-
man. O' han gjorde anspråk på att man skulle sätta
ut vakter runt om i socknen, för då' stals överallt.

I närheten bodde en kvinna, som
hade fjänt piga på gården. Hon hette Elsa. Se'n gifte
hon sig mä' en bonde, som hade en gård på Nko - Källs

2976

ågor. Hon va' vacker, o' Åke tyckte om henne, o' hon va'
ofta på Källebo da o' hjälpte te'. En gång kom Åke te' hon.
na, när mannen va' ute på vaket, o' han va' oförskämd
mot henne o' vilke till henne, men hon kämpade emot.
Hon to' en kerr, som lå' där, o' tilltygade honom illa i
ansiktet. Barnen ble' alldeles förskräckta. O' då kom man-
nen hem, o' då orkade inte kvinnan hålla ut längre. Åke-
Käll gick sin väg. Folke undrade, hur han fått kerrlung-
gen. Han svarade, att han hade varit i färd mä' att dö-
pa några tjurar, o' därav härledde sig kerrlunggen. För
att hålla saken lyst fick bonden kvinnan te' skänkes.

En dräng ble' missbelägen mä' kalle-
ringen va' jul. O' hos Hans. Järing hade di stulit kort fömt.
då gick drängen dit o' sa, att om han fick trämmen, så
skulle han säga, var då' stulna va'. O' han talade om
då, o' di gick nor te' Åke. Käll, flera stycken. Där va' då'
gilla.

3
Iä' lli' stuid, o' den slutade, så att di övermannade Åke
o' hans folk o' låste in dem i ett rum, medan di häm-
lade länsmannen. Han ansåg då' otroligt, så di fick
nästan ta' honom må' sej må' våld. När di kom dit
bröt di upp väggarna, o' drängarna visade dem, var di
skulle söka. Galort bröts upp, o' där fann di allt
möjligt, som var stulet. Sen utfärdades en kunn-
görrelse, att var o' en, som blivit bestulen fick komma
o' hämnas sitt. - Huskon hånades också, o' hon
dog i fängelse. Somliga säger, att Åke - Käll vänt
te baka li' Skållbjunga igen.

Många ar Åke - Källs ällingar va' tjurar.
Hans son Björn hade en son, som di kallade Björns
Nisse. - I Åma va' en stuga, o' där bodde Jöns Triles.
son alldeles ensam. Han va' på dagsverke o' på
kvällen va' fönstret utslaget o' alla hans kläder br-

ta. Då dröjde ett år, innan han könde igen sina kläder hos Björns Nisse. Han to' ett par personer må' sig o' frågade Björns Nisse, var han fått de kläderna. Nisse svarade, att han köpt dem på en auktion i Skåne. Han bli' emellertid häklad, men kom sen hem o' slutade sina dagar i Pönåsa. När de va' för rätta så' Nisse to' Jöns Eriksson: "Då ä' inte värt du säger nåt, för du has gått skulit kvar i kma." Så ville Jöns Eriksson gå ut, men domaren ropade på honom, o' di fick gå ut efter honom, men då hade han durat ä'.

Björns Nisse stal potatis, 1864, i Vågleda hos Sven Sunnsson. Sven Sunnsson råkade, när hunden började skälla. — Di hade haft en annan hund förut, men den dog helt plötsligt. Di trodde, att Björns Nisse gått den gift. — Källaren lag i ullslängan, o' Sven Sunnsson steg upp o' gick dit. Hunden sto' vid källarehalsen. När den skulle to' o' öppna, så va' då någon, som

2976

håll mot. Då ropade han på skrånaren, som var hos honom, o' han kom, o' de fick öpp dörren. Då var då Björns Nisse o' hans 9-årige pojke, som var i keällaren. Nisse to' saken lugnt. De föndes upp i stugan, o' mor lät dem äta sig mätta, o' sen lae Nisse sej på soffan o' somnade. Dagen efter skynkades han te' Jämsböys länsman. Pojken fick gå hem.